

Hertil er nu for det første at sige, at det er ganske umuligt paa dette Tidspunkt at vide noget om, hvilken Udvikling Automobiltrafikken vil faa i den kommende Tid. Endvidere maa der gøres opmærksom paa, at der ogsaa er andre Køretøjer foruden gaaende og Cyklister, der skal over Lille Bælt, saa der kan sikkert allerede efter de Tal, vi i Øjeblikket har, regnes men en ikke saa lidt højere Indtægt end den, der er anført. Men det er jo bedst at holde sig paa den rigtige Side, og det er jo muligt, at der skal en meget stærk Forøgelse af Trafikken over Færdselsbroen til, før den kan betale sig.

Det har været nævnt, at man maaske kunde paalægge Automobilene en ekstra Benzinskat for at faa Lov til at køre over Broen. Et saadant Forslag vil sikkert ikke kunne vinde Øre. Der er ingen Grund til at belaste Automobilene stærkere, end de i Øjeblikket er. Det er et Køretøj, der hører Fremtiden til, og man skal ikke stoppe for Fremtidsudviklingen. Den Afgift, der nu betales af Automobilene til Forbedring af vore Landeveje, og som indbetales til Kasserne i de forskellige Amter for derfra at fordeles ud til de forskellige Vejanlæg, vilde det være rimeligt ogsaa i nogen Grad at anvende til Forrentning af en Færdselsbro over Lille Bælt. Det er en af de Veje, der maa vedligeholdes, og det er kun rimeligt, at den Afgift, der i Øjeblikket svares af Automobilene til Vejenes Vedligeholdelse, ogsaa anvendes til Forrentning af Færdselsbroen. Naar alle disse Ting tages i Betragtning, vil man efter min Overbevisning gøre rettest i ikke at skille Spørgsmaalene om en Jernbanebro og om en Færdselsbro fra hinanden, men tage dem op til en samlet Løsning.

Løsningen af denne ret store nationale Opgave er ogsaa i nogen Grad et Spørgsmaal, der vedrører Arbejdsløsheden. Udgiften er angivet at blive noget saadant som 35 plus 5 Mill. Kr. for saavel Jernbanebroen som Færdselsbroen; hvis Arbejdet, som det er nævnt, udføres i Løbet af 8—9 Aar, vil det betyde en aarlig Udgift af 4—5 Mill. Kr. Det oplyses, at ca. 7 Mill. Kr. vil gaa til Indkøb af Materialier fra Udlandet, Resten vil altsaa dels gaa til Arbejdslønninger dels til Betaling for dansk Arbejde. Jeg vilde tro, at det er et godt og nyttigt Nødhjælpsarbejde, man her vil kunne sætte i Gang, og at det i en Tid, hvor der er saa stor Arbejdsløshed herhjemme, vil have den allerstørste Betydning at det vil være muligt gennem en lang Aarrække ved dette Arbejde at beskæftige Dele af vort Lands Befolkning, som ikke kan finde Arbejde

andet Steds. Denne Side af Sagen bør man ikke helt se bort fra.

Endelig kommer jeg til det, som gentagne Gange under denne Forhandling har været nævnt som det vigtigste Spørgsmaal — og er det ikke det vigtigste, saa er det i alt Fald et meget vigtigt Spørgsmaal — nemlig den finansielle Side af Sagen, Spørgsmaalet, om vi har Raad til at ofre 40 Mill. Kr. paa det her foreliggende Projekt, idet jeg nemlig stadig regner med, at man gennem sine Overvejselser vil komme til det Resultat, at enten maa hele Projektet gennemføres paa en Gang, saavel Vejbro som Banebro, eller ogsaa maa det hvile, indtil man har Raad til at gennemføre begge Delé, da det vil blive meget for dyrt at tage det i to Afdelinger. Spørgsmaalet er altsaa, om vi har Raad til at ofre 40 Mill. Kr. eller omkring ved 5 Mill. Kr. aarlig i 8 à 10 Aar. Man kunde i denne Forbindelse ogsaa spørge, om man har Raad til at lade være. Jeg forudsætter stadig, at de Tal, der er opgivet os, vil kunne holde ved en senere Prøvelse. Jeg kunde her have Lyst til at spørge, om vi har Raad til at indstille alle offentlige Arbejder, fordi vore Finanser er svage i Øjeblikket. Det er muligt, at en Indskriden paa mange Omraader ikke blot var forsvarlig, men i høj Grad paakrævet, men naar det drejer sig om et rentabelt Foretagende, om en Udvidelse paa et Omraade, som vil kunne frugtbares, og naar det gælder om at ophjælpe vort Lands Økonomi, forekommer det mig, at man maa være varsom med at holde igen og at vente.

Naar der har været Tale om, at en Anbringelse af disse Millioner Kroner i et produktivt Arbejde som dette vilde kunne skade vore Valutaforhold, saa er det jo et stort Spørgsmaal, om dette er rigtigt. Man kunde maaske med lige saa megen Ret sige, at det vilde skade vor Krone og vore Valutaforhold, hvis vi overhovedet intet gjorde herhjemme, ikke havde Mod til at begynde paa noget som helst Arbejde. Noget af det vi trænger til herhjemme i Øjeblikket, er, at der skaffes Arbejde, meget Arbejde. Og naar Forholdet er det, hvad Lovforslaget jo viser, at den allervæsentligste Del af Udgifterne bliver her i Landet dels som Arbejdslønninger og dels som Betaling for dansk Arbejde, forekommer det mig, at det er Ting, der taler meget stærkt for Projektets Løsning.

Der har været nævnt under Forhandlingerne, at det er et stort Spørgsmaal, om de Tal, der er anslaaet for de forskellige Arbejder, nu ogsaa vil vise sig at være rigtige. Det er selvfølgelig uhyre vanskeligt